

Verhaal van Eef H. (Kombuispraat)

www.kombuispraat.com

Het verlof duurde niet lang dit keer, nog geen week. Eef was net thuis van een bezoek uit Amsterdam waar zijn ouders woonde, toen de telefoon ging. "Hallo Eef, hier met kantoor, vanavond vliegen naar Freetown, Sierra Leone. Een Nigeriaanse boot is op de rotsen gelopen en moet er af met sleepboot hulp. De 'Zwarte Zee' is al onderweg vanaf de Azoren. Kijk even of al je papieren in orde zijn; pokken, gele koorts, etc. Om 8 uur op Schiphol, Transavia vrachtgebouw." "Oke, 8 uur Schiphol nou de groetjes en tot ziens." "Meid, pak de barang maar weer in, de koek is op, Afrika dit keer. Als het meeloopt ben ik wel weer voor de vakantie terug, ik heb nog twee maanden tot augustus." Voor de zekerheid keek hij nog even op de kalender, nog 9 weken de tijd, dus dat viel wel mee.

Toen de deur van het vliegtuig openging was het net of er dat er een natte deken om je heen werd geslagen. Het was nog ochtend maar het was al knap pannas. Eef was net wakker, hij was net voor de landing in slaap gesukkeld en had een lichte kater, een beetje te diep in het glas geloerd onder de reis. Hij keek om zich heen, iedereen zag er een beetje verfromfraaid uit. Achter hem stond Piet in het gangpad. "Ook een beetje nadorst?" Het lijkt wel of ik een bokshandschoen heb ingeslikt. Het is te hopen dat we gauw door de douane heen zijn, ik spuug nu al watte van de dorst. Eenmaal door de douane werd alles in een busje geladen. Het zware bergingsmateriaal kwam later met een vrachtwagen naar de haven en dan werd alles ingescheept op een barge. Het wrak zat op een rots, de Carpenters Rock, een mijl of 3 uit de haven van Freetown, ze lag 2 meter uit haar vlot, achter iets meer dan voor. "Dat wordt lossen jongens", sprak de bergingsinspecteur, "de 'Oban Ovenramwen' zit vol met stukgoed uit Londen en ik wil zo gauw mogelijk een duikonderzoek, dus eerst de hoge druk compressor aan boord dan kunnen de duikflesjes opgevuld worden." Alles werd door de bergers op de barge gesjouwd, pompen, slangen, afdichtmateriaal en als laatste de compressoren, want deze moesten het eerst aan boord van de Nigeriaan. Het afmeren langs zij met de barge was een sport apart, er stond nog een aardige deining, eindelijk na 3 uur stond alles aan dek en via de loodsladder konden de bergers aan boord komen. De duikers waren meteen al bezig de setjes op te vullen tot 200 atm. druk en hun kikkerpakken uit de tassen te halen om zo snel mogelijk een onderzoek in te kunnen stellen naar de schade onder water. De gangway werd tot op de waterlijn gevierd om het uit het water komen van de duikers te vergemakkelijken. De duikers stonden al in hun kikkerpak toen de inspecteur van de brug af riep, "Er staat water in de stuurmachinekamer en in ruim 4, dus kijk even goed naar de hak en de midscheeps." Eef stak zijn duim op zei tegen Piet, "zalle we dan maar, ik sta hier zachies aan uit te gaan van de hitte." Het water was een verademing, samen zwommen ze naar het achterschip en doken naar het roer, zonder wat te zeggen waren de taken al verdeeld, één naar bakboord en één naar stuurboord. Het achterschip lag vast op de rotsen, er zat geen greintje beweging in, wat van Piet niet gezegd kon worden, deze stooft langs Eef heen wild trappend met zijn flippers en een flinke

hekgolf achterlatend waarin iets lang-zwart te onderscheiden was. Eef er achteraan, maar Piet was nergens meer te zien en dan zag hij het probleem van Piet, een murene van een meter of 2 kwam langzaam richting achterschip gezwommen. Eef zwom gauw onder de kim kiel en bleef daar net zo lang tot die uit het zicht was verdwenen. Eef begaf zich naar de gangway en klom op het bordes. Piet stond hevig gebaren makend op dek met een groepje bergers om zich heen, zijn flipper in de hoogte stekend en ten bewijze een gat tonend in de punt van 4 cm. Daar had de klereliker met te pakken, wel 5 meter dat kreng. Een van de bergers trok een vroom gezicht en zei "Voor mij heet je nu Sint Piet, want volgens mij is het nog maar één keer voorgekomen dat er iemand over het water liep en ik heb het nu met eigen ogen gezien, je hebt geen gangway bordes aangeraakt." Piet uitte een krachtterm die niet bij zijn zojuist verkregen status hoorde en keerde zich om naar Eef die net aan dek aangekomen was. "Zo held, waar was je nou, dat ding had me wel kunnen vermoorden, naar het gat in de flipper wijzend. Wat dacht je ervan als je dat vergrootglas is uit je masker haalde, die uit z'n krachten gegroeide puit aal was nog geen 2 meter" zei Eef verzwijgend dat hij zich onderwater onder de kimkiel had verstoppt. Piet deed een beetje van de lengte af, "zeker 3½ meter, op z'n minst". Lachend gingen de bergers verder met laadbomen stellen om de lading uit de ruimen te halen. De duikers gingen weer te water verder om de schade te inspecteren, dit keer iets voorzichtiger.

De bemanning bestond uit Engelse officieren en een Nigeriaanse matrozen. De matrozen waren allemaal op het achterdek aan het debatteren, duidelijk niet blij met hun gedwongen verblijf op de rots. Behalve dat het schip averij had, hadden zij ook een strop, want boven op het achter poopdek stonden allerlei oude meubelen, trapnaaimachines, kasten, spiegels en zelfs een oude piano. Allemaal gekocht op de 2e hands markt in Londen en bestemd voor de handel in Nigeria. Maar het zat er wel in, als de schade aan het schip groot was, dat de bemanning zonder schip thuis reisde, dus de matrozen hadden een groot verlies.

De duikers waren amper aan dek gestapt na hun inspectie of iedereen dromde om hun heen. "Nou en, erg beschadigd? Hij ligt zo vast als een huis, een krak in het achterschip en bij ruim 4 en 5 kan je er op sommige plaatsen er onder door zwemmen en ter hoogte van de machinekamer loopt een scheur van 3 meter, die is wel dicht te maken." De inspecteur liet een kiel tekening komen en liet de duikers aanwijzen waar de schade zat. "In de machinekamer is geen lekkage te bespeuren, maar ik zal alles nog eens laten peilen. Kleed je maar uit" en weg ging de inspecteur naar de kapitein om verslag uit te brengen. Ze hielpen elkaar met het kikkerpak uittrekken en uit spoelen en gingen op zoek naar de hofmeester om te proberen een kist verfrissing te kopen.

Onderwijl waren de ruimen opengelegd en het lossen nam een aanvang. Er was afgesproken dat de kwetsbare lading uit ruim 3 het eerst zou worden gelost. Deze lading bestond wel uit 10 verschillende alcohol houdende dranken, zoals whisky, gin, wodka, bier, wijn, etc. De barge werd langs zij het ruim gehaald om de kostbare lading in te nemen en na een paar uur kon de barge naar binnen toe om te lossen, waarvoor een oud sleepbootje kwam en hem op sleeptouw nam. Eten deden de bergers in de messroom midscheeps, maar slapen was iets moeilijker, alle hutten waren bezet. Geen

nood, op de brug werden en stel matrassen uit de runzakken neergelegd en zo kon het hele koor, 10 man totaal, slapen.

De volgende ochtend wel een sleepbootje, maar geen laad barge. De inspecteur was op z'n zachts gezegd niet erg in zijn sas en ging naar de wal om te kijken waar de barge bleef. Voordat hij weg ging gaf hij de duikers opdracht om zoveel mogelijk schade onder water dicht te maken. Toen hij in de namiddag terug kwam stond zijn gezicht op onweer. "In dit hele godvergeten land maar één laadbak te vinden en die is pleitte. 60 ton sterke drank wamoes, geen mens weet waar het is, ik kan niet doorgaan met lossen want ik heb geen barge en ik ben mijn lading kwijt. Wat een rotzooi, we gaan maar verder met ruim 1 daar zit hop in en die kunnen we over de muur keilen, wachten de Nigerianen maar een tijdje langer op die rotzooi." Het ruim stonk een uur in de wind, of zo iemand opmerkte, als een marinier uit zijn gulp. Het lossen ging niet naar wens, na 15 minuten moesten de bergers al uit het ruim komen omdat de stank niet te harde was. "Laat de duikers maar komen met hun maskers en lucht, die kunnen er langer in blijven." De kapitein had ook nog een idee, wij hebben van die rookmaskers voor in geval van brand, met luchtslang en voet blaasbalg voor de toevoer. Het lossen ging inderdaad beter, allen gingen nu de blaasbalg bediendes kankeren over de hitte en werd er om aflossing gevraagd met de matrozen van het schip. Deze mensen begrepen de hele toedracht niet en vonden het na ongeveer 20 keer trappen op de blaasbalg welletjes en nokte ermee af tot er natuurlijk een uit het ruim een berger kwam met een rood hoofd, tierend en scheldend en dan begonnen de boys weer te trappen, maar wel met een brede grijns op hun gezicht. Alles liep weer z'n gangetje, de scheuren in het vlak werden door de duikers dicht gemaakt met houten keggen en stalen platen en alles werd zoveel mogelijk uit de ruimen gehaald. De bergingsankers werden door de sleepboot 'Zwarte Zee' uitgezet, staaldraden bevestigd en takels over de dekken ingeschoren. Wachten op het hoogste water en proberen hem eraf te sleuren, wat ook na enkele dagen lukte.

De 'Oban Ovenramwen' werd afgeleverd aan de pier waar de rest van de lading werd overgeslagen in loodsen, ditmaal onder toezicht van de politie en de havenautoriteiten. De bergingsankers werden binnengehaald met behulp van de 'Zwarte Zee' en alles klaar gemaakt om weer naar huis terug te keren. Voor de laatste nacht kon er worden geslapen in een hotel waar een feestje op touw werd gezet. Het liep iets uit de hand zodat 's ochtends op het vliegveld ieder een dorst had waar een dronkelap jaloers op zou zijn geweest. In het vliegtuig zat naast Eef een heer die zich uitgaf als vertegenwoordiger van een Nigeriaanse bierbrouwerij. Deze sprak zijn schande uit over een groep mensen die het lef hadden gehad om 500 ton hop uit een schip te hebben gehaald en deze in het water hadden gegooid. Uit de ooghoeken keek Eef naar Piet, een rij naast hem gezeten, maar deze had een misschien wat overdreven belangstelling voor de vleugel van het vliegtuig. Na enige uren waren de bergers op Schiphol, waar onderling afscheid werd genomen met een "prettig verlof en tot ziens".